

Zwijntje

Tekst: Tineke Heidenis

In het bosgebied Hagenau liep ik met mijn grote kleinzoon van bijna 17 jaar wat rond te slenteren. De rest van de familie was weer druk in de weer met iPad en smartphones en daar hadden wij geen zin in. Er viel weinig bijzonders te bespeuren. Het was een aardige dag en de vogels floten dat het een lieve lust was.

Opeens hoorden wij een vreemd geluid en we liepen in de richting waar het vandaan kwam. Er bleek een zwijnenbaby in nood!

Overal langs de wandelpaden zijn afwateringsgaten gegraven waar het regenwater in kan worden opgevangen ter voorkoming van erosie van de paden. In zo'n gat was een jong zwijntje terecht gekomen. Het beestje krijste als een varken en spartelde hevig met zijn pootjes om uit het gat te komen. Doordat de zijkanten van het watergat te steil waren, lukte dat niet en de biggenbaby kreeg het steeds benauwder.

De zeug stond erbij te kijken maar wist niet wat te doen. Wat moest ik in hemelsnaam doen? Nu zijn er in de zomer heel veel biggetjes en er gaan er ook heel veel dood, door natuurlijke oorzaken of door de kogel. Moest ik dit beestje dan maar aan z'n treurige lot overlaten? Dat kreeg ik niet over mijn hart, mijn hele gevoel kwam daartegen in opstand. Ik keek mijn kleinzoon aan, hij vond het ook een drama. "Jij bent het langst", opperde ik, "kun jij hem er niet uithalen?"

Hoe zielig hij het ook vond, hij zag het niet zitten schoenen en broek uit te trekken en de kuil in te gaan. Het zwijntje de goede kant op drijven, lukte ook al niet. Er bleef mij dus maar een mogelijkheid over, ik moest het zelf doen. Maar hoe? Wie weet wat voor troep er op de bodem van zo'n kuil lag, stenen, takken, daar durfde ik niet blootsvoets in te gaan. Het biggetje in zijn streepjespak begon duidelijk vermoeid te raken, ik moest nu echt tot actie overgaan...

"Oma, dit kun je niet doen, zo meteen ga je onderuit en lig je helemaal in die troep" riep de kleinzoon geschokt uit. Het alternatief was het biggetje voor onze ogen te zien verdrinken! We keken rond of er geen wandelaars in de buurt waren die konden meehelpen, maar die waren in velden noch wegen te ontdekken. Terwijl mijn kleinzoon vol ongeloof stond toe te kijken, trok ik mijn spijkerbroek uit, hing die over zijn arm en liep heel voorzichtig de kuil in terwijl mijn kleinzoon eerst de zeug had weggejaagd. Ze bleef op een afstandje toekijken terwijl haar andere kinderen om haar heen scharrelden alsof er niets aan de hand was.

Behoedzaam ging ik stapje voor stapje verder terwijl het water in mijn wandelschoenen liep. Toen ik ver genoeg was, greep ik het biggenkind met de grootste moeite vast en hield hem stevig onder mijn arm geklemd terwijl hij als een gek schreeuwde en hardhandig

spartelde. Jeetje, wat is zo'n beest al sterk! Met mijn andere hand probeerde ik mij vast te houden aan de graspollen op de wal en met veel moeite kreeg ik de big op de kant. Krijsend holde hij weg richting moeder. Stank voor dank! Met schoenen vol water en kletsnatte sokken werkte ik mijzelf weer op de kant met behulp van mijn kleinzoon die een helpende hand toestak. Hij keek me vol ontzag aan: "Oma, ik had nooit gedacht dat je het echt zou doen. Als ik dit aan mijn vrienden vertel, denken ze dat ik het verzin".

Toen pas realiseerde ik mij hoe ik eruit zag. Vuil, nat en thuis bleek mijn gezicht en zelfs mijn haar onder de modder te zitten. Met die kleddernatte schoenen en sokken moest ik nog ruim een half uur lopen voor we bij de uitgang van het bos waren. Vandaar was het gelukkig maar een heel klein stukje naar huis en tot mijn blijdschap kwamen we op straat niemand tegen. Wat een avontuur, zoiets beleef je maar eens in een mensenleven! Ik had er ondanks een pijnlijk lijf door het getrap van het zwijntje een zeer tevreden gevoel over. Toen man, kinderen en kleinkinderen dit relaas hoorden, kwamen ze niet meer bij van het lachen: "Wat een mens, die oma van ons! Cool hoor, oma!" Als ik de volgende dag de blauwe plekken van de trappende biggenpootjes niet op mijn lichaam had gezien, had ik het zelf niet eens meer geloofd!